

Může vypadat, jak se jí líbí
Dostane každého muže, který se jí líbí.
A přesto není šťastná...

SUKUBA 1
TRÁPENÍ

AUTORKA BESTSELLERU *VAMPÝRSKÁ AKADEMIE*

RICHELLE
MEAD

SUKUBA I

TRÁPENÍ

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2009 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být elektronicky reprodukována či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS BLUES,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2009,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Obrazová předloha obálky: Gene Molica
Grafické zpracování obálky: Marek Šebesta
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2011

ISBN 978-80-7303-678-2

Pro mé skvělé rodiče Richarda a Brendu.

Poté, co jste mě celé dětství zásobovali knihami o mytologii a romantickými příběhy, jste museli tušit, že jednou přijde tohle.

PODĚKOVÁNÍ

Především musím poděkovat všem přátelům a rodině, kteří mě nepřestali mít rádi a podporovali mě během mých spisovatelských dobrodružství. Konkrétně – tato kniha by nikdy nebyla napsána, nebýt mého manžela Michaela. Vzhledem k tomu, jak často jsme doma mluvili o Georgině a jejích neurózách, klidně jsi mohl být ženatý i s ní. Miluju tě.

Můj vděk putuje také k Richellinu fanklubu: Michaelovi, Davidovi, Christině a Marcee. Trpělivě jste přijímali každou stránku, kterou jsem vám strčila, a smířeně jste vtipkovali o mých požadavcích na okamžité reakce. Vaše nadšení a povzbuzování mi dodávaly chuť pokračovat. Nedělejte si starosti – *Harbinger* se jednou dočká, že mu vyjde kniha. Opravdu. Myslím to vážně.

Nakonec chci poděkovat všem lidem z vydavatelství, kteří mi pomáhali: Kate McKeanové, Jimovi McCarthymu a Johnovi Sconamigliovi. Moc vám děkuju, že jste mě vedli a radili mi.

1

PODLE STATISTIK většina smrtelníků prodá svou duši kvůli jednomu z těchto pěti důvodů: sex, peníze, moc, pomsta a láska. V tomto pořadí.

Předpokládám tedy, že mě měli znovu ujistit, že jsem tu proto, abych pomáhala s číslem jedna. Jenže mně se celá ta situace přičítila. A když to říkám já, tak to už opravdu něco znamená.

Možná už se jen nedokážu vcítit do lidí, pomyslela jsem si. Už je to tak dávno. Když jsem byla ještě panna, lidé si pořád mysleli, že dívka může přivést do jiného stavu i labuť.

Vedle mě stál rozložitý Hugh a trpělivě čekal, až mě přejdou zábrany. S rukama v kapsách upnutých khaki kalhot se opíral o svůj lexus. „Nechápu, proč z toho děláš takovou vědu. Vždyť to děláš pořád.“

To nebyla tak docela pravda, ale oba jsme dobře věděli, jak to myslí. Ignorovala jsem ho a namísto toho jsem si začala okatě prohlížet okolí. Ne že by mi to zvedlo náladu. Předměstí mi vždycky připadala depresivní. Stejně domky. Dokonalé trávníky. Až moc aut SUV. Někde v dálce ve tmě nepřestával štěkat pes.

„*Tohle nedělám,*“ prohlásila jsem nakonec. „I já mám svoje meze.“

Hugh si odfrkl, čímž vyjádřil, co si o mých mezích myslí.

„Dobře, tak jestli se budeš cítit líp, neuvažuj o tom jako o ztracení. Ber to jako charitu.“

„Jako charitu?“

„Jasně.“

Přestože to byla netypická situace, s obchodnickou zdatností vytáhl svůj kapesní počítač. To by mě už nemělo překvapovat. Hugh je profesionální skřet a umí mistrně nalákat smrtelníky, aby prodali svou duši. Je takový expert na smlouvy a kličky v zákonech, že by mu mohl kterýkoli právník závidět.

Taky je to můj kamarád. Tak trochu to dodává nový význam pořekadlu, že vrána k vráně sedá...

„Podívej se na fakta,“ pokračoval. „Martin Miller. Muž, samozřejmě. Běloch. Nepraktikující luterán. Pracuje v obchodě se hrami v nákupním centru. Bydlí tady ve sklepě, v domě svých rodičů.“

„Ježíši!“

„Já ti to říkal.“

„Charita nebo ne, stejně mi to připadá dost... extrémní. Kolik že mu je?“

„Třicet čtyři.“

„A jéje.“

„Přesně tak. Kdybys byla takhle stará a nikoho neměla, taky bys přistoupila k zoufalým činům.“ Podíval se na hodinky. „Tak uděláš to, nebo ne?“

Bezpochyby jsem Hughu zdržovala od rande s nějakou sexy ženou, která bude nejspíš o polovic mladší než on – a tím samozřejmě myslím věk, na který Hugh vypadá. Ve skutečnosti už je tu tak století.

Odložila jsem si kabelku na zem a varovně na něj pohlédla. „Mám to u tebe.“

„Ano,“ potvrdil. Tohle naštěstí nebyla moje obvyklá práce. Normálně na podobné věci používal najaté síly, ale dneska v noci asi nikoho nesehnal. Nedovedla jsem si ostatně představit, koho by k něčemu takovému přemluvil.

Vykočila jsem k domu, ale zarazil mě. „Georgino?“

„Jo?“

„Je tu... ještě jedna věc...“

Otočila jsem se. Tón jeho hlasu se mi vůbec nelíbil. „Ano?“

„On má, ehm, zvláštní požadavek.“

Povytáhla jsem obočí a čekala, až mi prozradí víc.

„Víš, on je celý žhavý do těchhle záležitostí s, ehm, zlem. Usoudil, že když prodá svou duši ďáblu, měl by přijít o panictví s nějakou... já nevím, démonkou nebo něčím takovým.“

Přísahám, že v tom momentě i ten pes přestal štěkat. „To si děláš srandu.“

Hugh neodpověděl.

„Nejsem... ne. V žádném případě nebudu...“

„No tak, Georgino. O nic nejde. Květiny. Kouř a zrcadla. Prosím. Uděláš to pro mě?“ přemlouval mě rafinovaně. Těžko odolat. Jak už jsem řekla, svou práci dělal výborně. „Vážně jsem v zoufalé situaci... Když mi s tím pomůžeš, bude to pro mě hodně znamenat...“

Zaúpěla jsem. Nedokázala jsem ho odmítnout, když nasadil v široké tváři tak úpěnlivý výraz. „Jestli se o tom někdo dozví...“

„Mlčím jako hrob.“ Dokonce si přitiskl prst na rty.

Rezignovaně jsem se sehnula a rozepnula si pásky na botách.

„Co to děláš?“ podivil se.

„Tyhle jsou moje oblíbené, od Bruna Maglise. Nechci o ně přijít, až se proměním.“

„Jo, ale... pak si je přece můžeš zase vyčarovat zpátky.“

„Už nebudou stejné.“

„Budou. Můžeš si je udělat, jaké jen budeš chtít. Tohle je vyložený nesmysl.“

„Hele,“ obořila jsem se na něj, „chceš tady stát a dohadovat se o botách, nebo chceš, abych šla udělat z toho tvého panice muže?“

Hugh sklapnul a ukázal směrem k domu.

Vydala jsem se tam po trávě, která mi lechtala bosá chodidla. Dveře na zadní terase, které vedly do sklepa, byly otevřené, přesně jak Hugh slíbil. Vešla jsem do spícího domu a jenom doufala, že nemají psa. Matně jsem uvažovala, jak jsem se mohla takhle snížit. Když se moje oči přizpůsobily temnotě, začala jsem rozeznávat útulný středostavovský pokoj. Byla tam pohovka, televize, knihovna. Po levé straně se nacházelo schodiště a po pravé chodba.

Vydala jsem se chodbou a cestou jsem pozměnila svůj vzhled. Ten pocit už mi byl důvěrně známý, stal se mou druhou přirozeností. Ani jsem se nemusela vidět a věděla jsem, co se se mnou děje. Moje malá postava se trochu protáhla do výšky. Štíhlá jsem zůstala pořád, jen možná o trochu víc. Pleť jsem měla bílou jako smrtka, po lehkém opálení nezbylo ani stopy. Vlasy, které mi sahaly do půli zad, jsem si nechala stejně dlouhé, jen jsem si je změnila na uhlově černé a namísto svých vln jsem si je narovнала. Moje ňadra – podle všech měřítek dokonalá – se ještě zvětšila,

takže mohla směle soupeřit s těmi, jaká mají hrdinky komiksů. Tenhle chlap jistě beztak na komiksech vyrůstal.

A moje oblečení... Pestrobarevné kalhoty a blůzu jsem odstranila. Na nohou se mi objevily vysoké černé kožené boty, k nimž se dokonale hodil černý top a sukně, ve které bych se rozhodně nemohla předklonit. Můj zjev doplňovala ještě špičatá křídla, rohy a bič.

„Panebože,“ zamumlala jsem, když jsem se náhodou zahlédla v malém ozdobném zrcadle. Doufám, že se tohle žádný z místních démonů nikdy nedozví. Měli vytríbený vkus.

Odvrátila jsem se od zrcadla a zadívala se chodbou ke svému cíli. Byly to zavřené dveře se žlutou cedulí s nápisem *MEN AT WORK*. Připadalo mi, že zevnitř slyším tlumené zvuky z nějaké videohry. Pípání ale utichlo v momentě, kdy jsem zaklepala na dveře.

Po chvíli se otevřely a stál v nich asi sto sedmdesát centimetrů vysoký muž se špinavě blond vlasy po ramena, které mu vepředu už řídly. Zpod trička jako pro Homera Simpsona mu vykukovalo velké chlupaté břicho. V ruce svíral balíček chipsů.

Jakmile mě spatřil, chipsy upustil.

„Martin Miller?“

„A-ano,“ vykoktal.

Práskla jsem bičem. „Jsi připraven si se mnou zahrát?“

Přesně o šest minut později jsem dům Millerových opustila. Ve čtyřiatřiceti už člověk zjevně nemá dost energie.

„Teda, to byla rychlovka,“ poznamenal Hugh, sotva mě uviděl, jak se k němu blížím přes zahradu. Zase se opíral o auto a kouřil.

„Nejsem žádná měkkota. Máš ještě?“

Zazubil se a podal mi svou cigaretu, abych ji dokouřila. „Urazilo by tě, kdybych ti řekl, že mě ta tvoje křídla vzrušují?“

Popotáhla jsem z cigarety a podívala se na něj přimhouřenýma očima. Rychle jsem se ujistila, že poblíž není nikdo jiný, a změnila jsem svůj zevnějšek zase do původní podoby.

„Za tohle mi hodně dlužíš,“ připomněla jsem mu a obula si boty.

„Já vím. Někdo by ale samozřejmě mohl namítnout, že naopak ty dlužíš mně. Tímhle jsi získala spoustu energie. Lepší, než na jakou jsi zvyklá.“

To jsem nemohla popřít, ale přesto mi z toho moc dobře nebylo. Chudák Martin. Odsoudit svou duši k věčnému zatracení je strašlivá cena za pouhých šest minut.

„Nechtěla by sis dát drink?“ nabídl Hugh.

„Ne, už je moc pozdě. Jdu domů. Chci si číst.“

„Aha, samozřejmě. Kdy nastane tvůj velký den?“

„Zítra,“ odpověděla jsem.

Zachechtal se nad tím, jak zbožňuju svůj idol. „A to přitom píše jenom romány pro širokou veřejnost. Není to žádný Nietzsche nebo Thoreau.“

„Hele, vynikající spisovatel nemusí být filozof. A já to vím, během všech těch let už jsem jich pár viděla.“

Hugh jen zavrčel nad mým povzneseným chováním a výsměšně se mi poklonil. „Dámy bych se na její věk nikdy nevyptával.“

Spěšně jsem ho políbila na tvář a vydala se o dva bloky dál, kde jsem měla zaparkované auto. Když jsem ho odemykala, pocítila jsem hřejivý chvějivý pocit, který naznačoval, že poblíž je další nesmrtelná bytost. *Vampýr*, uvědomila jsem si jen zlomek vteřiny předtím, než se vynořil vedle mě. Zatraceně, jsou tak rychlí.

„Georgino, moje krásná sladká sukubo, moje bohyně rozkoše,“ zapěl a dramaticky si přitiskl ruku na srdce.

Výborně. Přesně to teď potřebuju. Duane je jednou z nejnepříjemnějších nesmrtelných bytostí, které jsem kdy potkala. Blond vlasy nosil nakrátko, téměř až dohola, a jako vždy stavěl na odiv svůj příšerný vkus, který se projevoval jak volbou oblečení, tak deodorantu.

„Běž pryč, Duane. Nemám se s tebou o čem bavit.“

„Ale no tak,“ broukl a natáhl ruku ke dveřím od auta, které jsem se právě snažila otevřít. „Tentokrát si ani ty nemůžeš hrát na stydlivku. Podívej se na sebe. Vždyť celá záříš. Mělas dobrý lov, co?“

Zamračila jsem se při narážce na Martinovu životní energii, která mě musela stále obklopovat. Tvrdošíjně jsem se dál pokoušela otevřít dveře, přestože mi v tom Duane bránil. Bez úspěchu.

„Vypadá to, že ten chlap bude pár dní mimo,“ dodal vampýr a zadíval se na mě pozorněji. „Ať už to byl kdokoli, určitě si tu jízdu užil – jednak jízdu s tebou a pak jízdu do pekla.“ Líně se na

mě usmál a jenom nepatrně odhalil své špičaté zuby. „Musel ti jít ohromně k duhu, když teď vypadáš tak sexy. Co se stalo? Myslel jsem, že šoustáš jenom se spodinou. S největšími kretény.“

„Změna politiky. Nechtěla jsem ti dodávat falešné naděje.“

Potřásl hlavou, jako že to oceňuje. „Georgino, ty a tvoje duchaplnost nikdy nezklamete. Ale potkal jsem už spoustu děvek, které umějí použít pusy buď k tomu, aby v práci pokračovaly, nebo s ní skončily.“

„Pusť ty dveře,“ vyštěkla jsem a zatáhla za ně silněji.

„Kam tak spěcháš? Mám právo vědět, co jste tady s tím skřetem dělali. Tahle východní část města je moje.“

„My nepodléháme tvým pravidlům, což dobře víš.“

„Přesto ale obyčejná slušnost velí, že pokud jsi v sousedství – v tomto případě doslova –, měla bys aspoň pozdravit. A navíc, proč si *my dva* někdy nevyjdeme? Dlužíš mi to. S těmi druhými srábkami už jsi strávila dost času.“

Ti srápci, na něž narážel, byli moji kamarádi a jediní slušní vampýři, které znám. Většina vampýrů – jako Duane – je arogantních, neumějí se chovat a jsou posedlí svým teritoriem. Mezi nimi a smrtelníky, které jsem poznala, v tomhle ohledu žádný rozdíl není.

„Jestli mě nepustíš, poznáš úplně novou definici ‚obyčejné slušnosti‘.“

No dobře, byla to hloupá hláška jako z akčního filmu, ale v tu chvíli mě nic lepšího nenapadlo. Snažila jsem se mluvit co nejzlověstnějším tónem, ale moje chvástání bylo jen hrané a on to dobře věděl. Sukuby jsou obdařeny charismatem a schopností měnit podobu, vampýři zase nadlidskou silou a rychlostí. To znamená, že jeden z nás líp zapadne na večírek, zatímco ten druhý dokáže někomu zlomit zápěstí jen pouhým potřesením rukou.

„Ty mi vyhrožuješ?“ Hravě mi přejel rukou po tváři. Při tom doteku se mi odporem zježily chloupky vzadu na krku. Ucukla jsem. „To je rozkošné. A svým způsobem i vzrušující. Vlastně se mi líbí, když útočíš. Možná, že kdyby ses chovala jako hodná holka – *au!* Ty malá děvko!“

Jelikož měl zaměstnané obě ruce, využila jsem příležitosti. Rychle jsem změnila podobu a na pravé ruce se mi objevily osmi-

centimetrové drápy. Švihla jsem rukou a škrábla ho po tváři. Měl hrozně rychlé reflexy, takže jsem mu moc neublížila. Ale když mě chytil za zápěstí a přimáčkl mi ruku k autu, všimla jsem si, že mu z drápanců teče krev.

„Copak? Není to pro tebe dost velký útok?“ vypravila jsem ze sebe, přestože mě jeho stisk dost bolel. Další hláška z filmu.

„Rozkošná Georgina. Velice rozkošná. Uvidíme, jak rozkošná budeš, až...“

Temnotu noci prozářily reflektory auta, které vyjelo zpoza vedlejšího bloku a mířilo k nám. V té vteřině jsem zaznamenala Duaneův nerozhodný výraz. Řidič naši roztržku bezpochyby viděl. Duane by mohl smrtelníka, který by se mezi nás míchal, snadno zabít – vždyť to dělal běžně, aby přežil –, ale kdyby to zabití souviselo s tím, že mě obtěžoval, před našimi nadřízenými by to nevypadalo dobře. Dokonce i takový idiot jako Duane by si to rozmyslel, protože by mu to nestálo za ty administrativní peripetie.

„Ještě jsme neskončili,“ zasyčel a pustil mi zápěstí.

„Já myslím, že ano.“ Hned jsem byla statečnější, když byla záchrana na obzoru. „Až se ke mně přiblížíš příště, bude to naposledy.“

„Třesu se hrůzou,“ uchechtl se. Ve tmě blýskl očima a vzápětí se vytratil do noci právě v momentě, kdy nás projíždějící auto míjelo. Děkovala jsem Bohu za to, že toho řidiče dnes v noci popadla chuť na zmrzlinu nebo na sexuální dobrodružství, nebo z jakého důvodu se vydal ven.

Už jsem nemarnila čas, nasedla do auta a nedočkavě vyjela k městu. Snažila jsem se ignorovat, že se mi na volantů třesou ruce. Pravdou však bylo, že mě Duane vyděsil. Už mnohokrát jsem ho v minulosti setřela, ale vždycky to bylo v přítomnosti mých nesmrtelných přátel. Když jsem se s ním teď střetla sama na setmělé ulici, bylo to něco docela jiného, zejména když moje výhrůžky byly plané.

Nesnáším násilí v jakékoli formě. Nejspíš je to tím, že jsem prožila období dějin plná krutosti a brutality, kterou by moderní člověk vůbec nepochopil. Lidé rádi říkají, že žijeme v násilnické době, jenže nemají ani ponětí, o čem to vlastně mluví. Pravda,

jistá století řešila ten problém uspokojivě: násilníci byli okamžitě kastrováni bez zdlouhavých soudních průtahů a nikdo nebyl propouštěn z vězení „za dobré chování“. Bohužel ti, kdo se zabývají odplatou a ochranou práva, mívají chabou rozlišovací schopnost, a tak přece jen dávám přednost byrokracii moderního soudního systému.

Jak jsem si tak říkala, že ten řidič se možná vydal někam pro zmrzlinu, usnesla jsem se, že menší dezert by mi taky neuškodil. Když jsem se bezpečně vrátila do Seattlu, zastavila jsem se v non-stop obchodě s potravinami, kde jsem objevila zmrzlinu s příchutí tiramisu. Tiramisu a zmrzlina. Genialita smrtelníků mě nikdy nepřestane ohromovat.

Když už jsem chtěla zaplatit, všimla jsem si vystavených květin. Byly laciné a trochu povadlé, ale jakýsi mladý muž se jimi přesto nervózně probíral. Nakonec vybral několik květin v podzimních barvách a odkvačil s nimi. Zamyšleně jsem ho sledovala a trochu jsem žárlila na dívku, kterou jimi obdaruje.

Jak poznamenal Duane, obvykle se krmím na nešťastnících, kvůli kterým se pak nemusím cítit provinile, že jsem jim ublížila nebo je nechala pár dní v bezvědomí. Tenhle typ mužů nikomu nedává květiny a vyhýbá se romantickým gestům. A ti muži, kteří ženám květiny dávají..., těm se zase vyhýbám já. Pro jejich vlastní dobro. To není pro sukubu právě typické, ale teď už jsem byla příliš unavená, než abych se starala o to, zda je to vhodné, či nikoli.

Připadala jsem si smutná a osamělá, a tak jsem si vybrala kytičku rudých karafiátů a zaplatila za ni i za zmrzlinu.

Sotva jsem dorazila domů, zazvonil mi telefon. Odložila jsem nakoupené věci a podívala se na číslo volajícího. *Skryté číslo.*

„Zdravím, můj pane a vládce,“ ohlásila jsem se. „Jak dokonalé zakončení dokonalé noci.“

„Nech si ty svoje poznámky, Georgie. Proč jsi tak vymetla s Duanem?“

„Cože, Jerome?“

„Právě mi volal. Říkal, že ses do něj pořádně navážela.“

„Navážela? Do něj?“ Vzedmul se ve mně vztek. „To on si začal! Přišel ke mně a...“

„Uhodila jsi ho?“

„Já...“

„Tak uhodila?“

Povzdechla jsem si. Jerome byl arcidémon a patřil v hierarchii k vyššímu zlu Seattlu a navíc byl můj nadřízený. Měl v popisu práce nás všechny řídit, kontrolovat, jestli plníme svoje povinnosti, a vůbec nás usměrňovat. A jako každý líný démon byl raději, když jsme mu přidělávali co nejméně práce. Jeho roztrpčení bylo znát i v telefonu.

„Tak trochu jsem ho opravdu uhodila. Vlastně jsem po něm jen sekla drápy.“

„Chápu. Sekla. A taky jsi mu vyhrožovala?“

„No, ano, pokud chceš slovíčkařit. Jerome, no tak! Je to vampýr. Nemůžu mu pořádně ublížit a ty to dobře víš.“

Arcidémon zaváhal, zjevně se zamýšlel, jak by to dopadlo, kdybychom se do sebe s Duaneem pustili. Asi jsem v té hypotetické bitce prohrála, protože o chvílku později těžce vydechl.

„Ano. Předpokládám. Ale už ho neprovokuj. Mám dost práce i bez vašich dětinských třenic.“

„Odkdy pracuješ?“ Vskutku dětinské.

„Dobrou noc, Georgie. A drž se od Duanea dál.“

Spojení se přerušilo. Démoni si na řečičky nepotrpí.

Zavěsila jsem a cítila se dotčená. Nemohla jsem uvěřit, že to Duane vyžvanil a očernil mě. A co bylo horší – Jerome tomu věřil. Aspoň zenzačátku. To se mě pravděpodobně dotklo nejvíc, protože i když svou práci sukuby flákám, u arcidémona jsem se vždycky těšila zvláštnímu postavení. Choval se ke mně s učitelskou shovívavostí a bral mě tak trochu jako svého oblíbeného domácího mazlíčka.

Hledala jsem nějakou útěchu, a tak jsem si vzala zmrzlinu do ložnice a převlékla se do plandavé noční košile. Moje kočka Aubrey, která až dosud spala v nohách mé postele, se zvedla a protáhla se. Byla bílá, s několika černými flíčky na čele. Na pozdrav na mě zamžourala zelenýma očima.

„Nemůžu si jít lehnout,“ oznámila jsem jí a potlačila zívnutí.
„Nejdřív musím číst.“

Schoulila jsem se se zmrzlinou a knihou a znovu si vybavila, že se zítra na autogramiádě setkám se svým oblíbeným spisovate-

lem. Knihy Seta Mortensena mě vždycky oslovovaly a probouzely v mém nitru něco, o čem jsem dřív ani netušila, že to tam vůbec dřímá. Jeho poslední kniha, *Glasgowská dohoda*, sice nemohla zmírnit moje výčitky svědomí z toho, co se stalo s Martinem, aspoň je ale obalila bolavou prázdnotou. Divím se, že smrtelníci, kteří žijí tak krátce, dokážou stvořit tak nádherné věci.

„Když jsem byla smrtelnice, nevytvořila jsem vůbec nic,“ pověděla jsem Aubrey, když jsem přečetla pět stran.

Otírala se o mě a soucitně předla. Naštěstí jsem byla natolik duchapřítomná, že jsem stačila odložit zmrzlinu stranou, než jsem padla do postele a usnula.

2

RÁNO MĚ PROBUDIL telefon. Skrz tenké závěsy pronikalo do setmělé místnosti slabé světlo, takže se zdálo, že je hrozně brzy. Ale takové světlo ve zdejších končinách může znamenat cokoli od východu slunce až po poledne. Po čtvrtém zazvonění jsem se konečně uráčila telefon zvednout, při čemž jsem omylem skopla Aubrey z postele. Se zamňoukáním dopadla na zem a ihned se pustila do očišty svého kožíšku.

„Haló?“

„Kincaidová?“

„Ne,“ odvětila jsem rychle a přesvědčeně. „Nejdu.“

„Vždyť ani nevíš, že se tě na to chci zeptat.“

„Samozřejmě, že vím. Nevím o jiném důvodu, proč bys mi volal takhle brzo ráno. Neudělám to. Dneska mám volno, Dougu.“

Doug, druhý pomocný vedoucí v mojí práci přes den, je hezký a milý chlap, ale nedokáže udržet lhostejný výraz – ani hlas –, ani kdyby mu šlo o život. Jeho klidný tón rázem přešel v zoufalství. „Všichni volali, že je jim dneska špatně, a teď nemáme nikoho. Musíš to udělat.“

„Tak to je mi taky špatně. Věř mi, že bys mě tam vlastně ani nechtěl.“

Dobře, nebylo mi tak docela špatně, ale pořád jsem se snažila ze sebe setřást Martinovu energii. Smrtelníci to nevidí, jako to viděl třeba Duane, ale dokážou to vycítit a přitahuje je to – jak muže, tak ženy –, aniž by věděli proč. Když dneska zůstanu zalezlá doma, předejdu hloupým zamilovaným výpadům. To je ode mě vážně laskavé.

„Lhářko. Ty nikdy nejsi nemocná.“

„Dougu, chtěla jsem jít večer na autogramiádu. Když budu v práci od rána, strávím tam celý den. To je zvrácené a ujeté.“

„Vítej v mém světě, zlato. Nemáme jinou možnost, fakt ne, pokud ti leží na srdci osud našeho obchodu a spokojenost našich zákazníků...“

„Prohráváš, kovboji.“

„Takže,“ pokračoval, „otázka zní: Přijdeš sem dobrovolně, nebo mám zajít k tobě, vytáhnout tě z postele a odvláčet sem? Zcela upřímně, ani by mi to nevadilo.“

Obrátila jsem oči v sloup a v duchu si vynadala za to, že bydlím jen dva bloky od svého pracoviště. Dougovo vyhrožování, jak knihkupectví utrpí, se neminulo účinkem, což si dobře uvědomoval. Žila jsem totiž v mylném přesvědčení, že beze mě by obchod zkrachoval.

„Fajn. Než bych riskovala další tvoje pokusy o vtípky a sexuální náarážky, asi mi nezbyvá než přijít. Ale Dougu...“ Promluvila jsem tvrdším tónem.

„Jo?“

„Nedávej mě na hlavní pokladny nebo tak.“

Na druhé straně telefonu jsem slyšela zaváhání.

„Dougu? Myslím to vážně. Ne hlavní pokladny. Nechci mít kolem sebe plno zákazníků.“

„Dobře,“ prohlásil nakonec. „Ne hlavní pokladny.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

O půl hodiny později jsem vyšla z bytu a vydala se o dva bloky dál do knihkupectví. Nízko na nebi se vznášely temné mraky a vzduch byl mrazivý. Někteří lidé na ulici už vytáhli zimní kabáty, ale já si ho nevzala. Moje khaki kalhoty a svetr mi bohatě stačily. Oblečení a stejně tak lesk na rty a linky kolem očí, které jsem si ráno pečlivě nalíčila, byly opravdové – nejen výsledek proměny. Nezměnila jsem si podobu, abych byla nalíčená. Užívala jsem si rutinu každodenního make-upu a vybírání oblečení, přestože Hugh prohlašoval, že jsem divná.

Emerald City bylo knihkupectví s kavárnou a prostory se neustále rozšiřovaly. Zabíraly skoro celý blok v seattleské čtvrti Queen Anne. Obchod měl dvě podlaží a druhému dominovala kavárna v rohu s výhledem na věž Space Needle. Hlavní vchod

zastřešovala vesele zelená markýza, která chránila před nepřízní počasí zákazníky čekající na otevření. Prošla jsem kolem nich a vešla dovnitř postranními dveřmi, které jsem si odemkla.

Doug se na mě vrhl, sotva jsem udělala dva kroky. „Už bylo načase. My...“ Zarazil se a pozorně si mě prohlédl. „Páni. Tobě to dneska sluší. Vypadáš nějak jinak?“

Jen jsem po sexu se čtyřiatřicetiletým panicem, pomyslela jsem si.

„To ti jenom připadá, protože jsi štěstím bez sebe. Jsem tu, abych vyřešila tvůj problém s nedostatkem zaměstnanců. Co budu dělat? Ve skladu?“

„Já... ehm, ne.“ Doug se velmi snažil odtrhnout ode mě zrak, jenže na mě pořád zíral, až mi z toho bylo trapně. Nebylo žádným tajemstvím, že má zájem se mnou chodit, a taky bylo všeobecně známo, že ho neustále odmítám. „Tak pojď, ukážu ti to.“

„Říkala jsem ti...“

„Nejsou to hlavní pokladny,“ ujistil mě.

Ukázalo se, že „to“ je pult s espresem v naší kavárně nahoře. Personál z knihkupectví tam skoro nikdy nezaskakoval, ale nic nevídaného to taky nebylo.

Vedoucí kavárny Bruce ihned vyskočil zpoza pultu, za nímž klečel. Vždycky jsem si říkala, že Doug a Bruce působí tak trochu jako dvojčata, i když odlišných ras. Oba nosili vlasy stažené do dlouhých neupravených culíků a oba si libovali ve flanelových košilích ve stylu grunge, jako by v té éře zastydli. Hlavní rozdíl mezi nimi spočíval v barvě vlasů a kůže. Doug je japonský Američan s černými vlasy a dokonalou pletí, zatímco Bruce je typický árijec s blond vlasy a modrýma očima.

„Ahoj, Dougu a Georgino,“ zvolal Bruce. Vykulil na mě oči. „Páni, ty dneska vypadáš skvěle.“

„Dougu! Tohle je podraz. Říkala jsem ti, že nechci žádné zákazníky.“

„Řeklas mi, ať tě nedávám na hlavní pokladny. O kavárně ses nezmínila.“

Otevřela jsem pusu na protest, ale Bruce mě předběhl. „No tak, Georgino, dneska mi volal Alex, že je nemocný. A Cindy dala

výpověď.“ Když viděl můj kamenný výraz, rychle dodal: „Tady je obsluha skoro stejná jako u vás. Bude to snadné.“

„Navíc,“ Doug zvýšil hlas a pokusil se napodobit tón našich nadřízených, „pomocný vedoucí by měl být schopen zaskočit za kohokoli.“

„Jo, ale kavárna...“

„Pořád je součástí obchodu. Hele, musím jít otevřít. Bruce ti ukáže, co máš dělat. Neboj, bude to v pohodě.“ Rychle se vzdálil, abych už nestihla znovu odmítnout.

„Zbabělče!“ křikla jsem za ním.

„Vážně to nebude tak špatné,“ ujišťoval mě Bruce, který mému zděšení vůbec nerozuměl. „Jenom budeš brát peníze a já budu dělat espresso. Pojdme si to vyzkoušet na tobě. Chceš bílé čokoládové moka?“

„Jo,“ přisvědčila jsem. Všichni moji kolegové vědí, že ho mám ráda. Většinou si nosím dolů tak tři za den. Kávy, ne kolegy.

Bruce mi ukázal všechno nezbytné, naučil mě označovat kelímky a zacházet s dotykovou obrazovkou kasy. Měl pravdu. Nebylo to tak špatné.

„Jsi přirozený talent,“ ujistil mě později a podal mi mou kávu.

Cosi jsem zavrčela v odpověď a pustila se do konzumace svého kofeinu. Pomyslela jsem si, že když budu moct nadále pít tyto úžasné kávy, zvládnu cokoli. Navíc to tady vážně nemůže být tak špatné jako na hlavních pokladnách. Myslela jsem, že touhle dobou se stejně do kavárny zákazníci nepohrnou.

Mýlila jsem se. Pár minut po otevření jsme tam měli frontu pěti lidí.

„Velké laté,“ zopakovala jsem po své první zákaznici a pečlivě tu informaci vstřebávala.

„Tady je,“ oznámil Bruce a začal nápoj připravovat ještě dřív, než jsem stihla označit kelímek. Šťastně jsem přijala od ženy peníze a obrátila se na dalšího zákazníka.

„Velké hubené moka.“

„Hubené znamená s nízkotučným mlékem, Georgino.“

Naškrábala jsem na kelímek NT. Bez obav. Tohle zvládneme.

Přiloudala se další zákaznice a chvíli na mě nepřítomně civěla. Když se vzpamatovala, potřásla hlavou a spustila proud objednávek.

„Dala bych si jednu malou překapávanou kávu, velké vanilkové laté s nízkotučným mlékem, jedno malé dvojité kapučíno a jedno velké laté bez kofeinu.“

Teď jsem zase zůstala civět já. Jak si to všechno může pamatovat? A kdo si dnes ještě objednává překapávanou kávu?

Tak to pokračovalo celé dopoledne, a přestože jsem o sobě zpočátku pochybovala, nakonec mi práce šla a bavila mě. Nemůžu si pomoci. Takhle prostě funguju a proplouvám životem. Ráda zkouším nové věci – dokonce i tak banální jako prodávat espreso. Lidé občas bývají praštění, ale stejně ráda pracuju mezi nimi. Proto jsem ostatně skončila v zákaznických službách.

Jakmile jsem překonala ranní ospalost, projevilo se moje přirozené charisma sukuby. Stala jsem se hvězdou svého vlastního představení, s lehkostí jsem si s každým povídala a flirtovala. K tomu ze mě ještě vyzařoval půvab, který ve mně vyvolal Martin, takže jsem byla přímo neodolatelná. Výsledkem bylo, že jsem dostala několik pozvání na rande, a taky mi to pomáhalo v tom, že mi každý prominul nějakou tu chybu. Moji zákazníci na mě nespatořovali nic špatného.

„To je v pořádku, drahá,“ ujišťovala mě starší paní, když zjistila, že jsem jí namísto velkého skořicového moka objednala nízkotučné laté bez kofeinu. „Stejně jsem chtěla vyzkoušet něco nového.“

Vítězoslavně jsem se na ni usmála a doufala, že není diabetička.

Později se objevil muž s knihou Setha Mortensena *Glasgowská dohoda*. To byla první známka dnešní večerní události.

„Jdete na autogramiádu?“ zeptala jsem se, když jsem mu objednala čaj. Fuj! Bez kofeinu.

Dlouze se na mě zahleděl a já už si myslela, že mě nějak odbude.

Místo toho se ale přívětivě usmál. „Jo, budu tam.“

„Tak na něj vymyslete nějaké dobré otázky. Neptejte se na to, na co se ptá každý.“

„Co tím myslíte?“

„No znáte to – ‚Kde berete nápady?‘ a ‚Dají se Cadyová s O’Neillem někdy dohromady?‘“

Ten muž se nad tím zamyslel. Byl hezký, takovým ležérním způsobem. Měl hnědé vlasy, které mu na světle hrály do zlato-rezavého odstínu. Nejnápadnější ten odstín byl na jeho tvářích. Netušila jsem, jestli si nechává růst vousy schválně, nebo jestli se jen zapomněl oholit. Každopádně byl zarostlý pořádným strništěm a na sobě měl tričko Pink Floyd, což mu dodávalo vizáž hipíka-dřevorubce.

„Myslím, že ‚obvyklé otázky‘ mají pro toho, kdo je pokládá, svůj význam,“ prohlásil nakonec. Působil, jako by se styděl, že mi oponuje. „Pro fanoušky je každá otázka nová a jedinečná.“

Ustoupil stranou, abych mohla obsloužit dalšího zákazníka. Vyřídila jsem objednávku a přitom pokračovala v rozhovoru s ním. Nechtěla jsem se připravit o příležitost s někým si inteligentně popovídat o Sethu Mortensenovi.

„Zapomeňte na fanoušky. Co chudák Seth Mortensen? Ten by se asi nejradši probodl, kdykoli mu někdo položí nějaký takový dotaz.“

„Probodnout se je trochu silný výraz, nemyslíte?“

„Rozhodně ne. Je mimořádně inteligentní. Když neustále slýchá jen idiotské otázky, musí ho to dohánět k pláči.“

Ve tváři toho muže se objevil pobavený úsměv a pozorně se na mě zahleděl svýma hnědýma očima. Jakmile si uvědomil, že na mě tak otevřeně zírá, rychle zahanbeně sklopil zrak. „Ne. Když má autogramiády, záleží mu na fanoušcích. Nevadí mu opakující se otázky.“

„Přece nejezdí takhle na turné z čirého altruismu. Dělá autogramiády proto, že mu je reklamní agenti z jeho nakladatelství zorganizují,“ namítla jsem. „Což je mimochodem ztráta času.“

Odvážil se na mě zase podívat. „Autogramiády? Copak vy se s ním nechcete setkat?“

„Já... no ano, samozřejmě. Jenomže... Nechápejte mě špatně. Zbožňuju zemi, po které kráčí. Jsem nadšená, že se s ním večer setkám. Umírám touhou ho poznat. Kdyby mě chtěl unést a udělat si ze mě svou otrokyni lásky, kývla bych na to, samozřejmě kdyby mi dával číst svoje knihy dřív, než vyjdou. Ale takovéhle turné... zabere spoustu času. A ten čas by mohl strávit mnohem

líp psaním další knihy. Všiml jste si, jak dlouho vždycky trvá, než mu vyjde nová?“

„Jo, všiml.“

Vtom se vrátil předchozí zákazník a stěžoval si, že místo karamelové omáčky dostal karamelový sirup. Párkrát jsem se na něj usmála, sladce se omluvila a po chvílce už se o žádnou karamelovou omáčku nestaral. Než odešel od pultu, ten Mortensenův fanoušek byl už taky pryč.

Když mi kolem páté skončila směna, přišel za mnou Doug.

„Doslechl jsem se jistě zajímavosti o tvých zdejších výkonech.“

„Já slyším zajímavosti o tvých výkonech neustále, Dougu, ale neutahuju si z tebe kvůli tomu.“

Ještě jsme si chvílku povídali a pak mě pustil, abych se nachystala na autogramiádu. Předtím jsem mu neopomněla zdůraznit, kolik mi toho dluží za to, že jsem mu dnes s prací vyhověla. S ním a Hughem si neustále oplácíme nějaké laskavosti.

Dva bloky domů jsem prakticky běžela. Už jsem se nemohla dočkat, až se najím a pak budu vymýšlet, co si vezmu na sebe. Moje radost vzrůstala. Za hodinu se setkám se svým nejoblíbenějším spisovatelem všech dob. Co lepšího by mi mohl život nabídnout? Brala jsem schody po dvou, pro sebe si broukala a pak jsem radostně vytáhla klíče.

Když jsem otvírala dveře, náhle mě popadla čísi ruka a neruvala mě strčila do bytu, kde panovala naprostá tma. Překvapeně jsem vyjekla a zděsila se. Někdo mě přitiskl na dveře, až se za mnou zabouchly. Náhle a nečekaně kolem vzplála jasná světla a ve vzduchu jsem ucítila síru. V té oslepující záři jsem jen mžourala, ale přesto jsem viděla natolik dobře, aby mi bylo jasné, co se děje.

V pekle není nic zuřivějšího než namíchnutý démon.

3

V TUTO CHVÍLI bych samozřejmě měla zdůraznit, že Jerome nevypadá jako démon, nebo přinejmenším nemá rudou kůži a rohy. Možná, že v jiné formě existence ano, ale tady na zemi Jerome vypadá jako člověk, stejně jako Hugh, já a všichni ostatní nesmrtelní.

Jerome vypadá jako John Cusack.

Vážně. Nežertuju. Sice neustále prohlašuje, že toho herce vůbec nezná, ale nikdo mu to nevěří.

„Pust' mě,“ prohlásila jsem rozčileně.

Jerome uvolnil sevření, ale tmavé oči se mu pořád zlověstně blýskaly. „Vypadáš dobře,“ řekl po chvíli a tvářil se, že ho to přiznání samotného překvapilo.

Narovnala jsem si svetr, jak mi ho pomačkal. „Zajímavě projevuješ obdiv.“

„Vážně dobře,“ pokračoval zamyšleně. „Kdybych nevěděl svoje, řekl bych, že...“

„... záříš,“ zamumlal hlas za démonem. „Záříš, dcero Lilithina, jako hvězda na nočním nebi, jako diamant v bezútesné věčnosti.“

Překvapeně jsem nadskočila. Jerome se příkře ohlédl po dotyčném, který promluvil, a vůbec se mu nelíbilo, že mu někdo skočil do řeči. Mně se taky nelíbilo, že mám v bytě nezvaného anděla. Ale Carter se usmíval na nás na oba.

„Jak jsem říkal,“ vyštěkl Jerome. „Vypadáš, jako že jsi byla s dobrým smrtelníkem.“

„Jen jsem udělala laskavost Hughovi.“

„Takže to není první krok k novým a lepším zvyklostem?“

„Ne za ten plat, co mi dáváš.“

Jerome zavrčel, ale to už mezi námi byla součást rutiny. Vždycky mi nadává, že neberu svou práci vážně, a já ho zase

oblažuju vtipnými poznámkami a pak je vše zase při starém. Jsem zkrátka ten domácí mazlíček pana učitele.

Ale když jsem se na něj teď dívala, bylo mi jasné, že žádné legrácky následovat nebudou. Můj šarm, který dnes tolik působil na zákazníky, na tyhle dva neměl žádný účinek. Jerome se tvářil vážně a stejně tak i Carter, což bylo neobvyklé, protože anděl se většinou polovičatě a sardonicky usmíval.

Jerome a Carter se spolu často scházeli, zejména, když u toho byl alkohol. To mě udivovalo, protože podle všeho by proti sobě měli bojovat v jakési ohromné bitvě kosmických rozměrů. Jednou jsem se Jeroma ptala, jestli je Carter padlý anděl, čímž jsem si vysloužila řehot. Když se z toho veselí vzpamatoval, řekl mi, že ne, že Carter není padlý anděl. Kdyby totiž ano, technicky vzato už by andělem nebyl. Ta odpověď mě příliš neuspokojila, takže jsem se rozhodla pro vlastní názor, a sice, že ti dva to spolu táhnou proto, že tady zkrátka není nikdo jiný, kdo by se přátelil s tvory, kteří existují od počátku věků a stvoření. My ostatní, níže postavení nesmrtelní, jsme kdysi byli lidmi. Výše postavení nesmrtelní, jako je Jerome a Carter, nebyli lidmi nikdy. Moje prožitá staletí jsou pro ně jen okamžikem.

Nemám Cartera ráda a nevěděla jsem, proč sem vůbec přišel. Není sice tak nepříjemný jako Duane, ale chová se samolibě a povzneseně. Možná to je vlastní všem andělům. Navíc má ten nejbizarnější smysl pro humor, jaký jsem kdy u koho viděla. Nikdy nepoznám, jestli si ze mě dělá legraci, nebo ne.

„Tak co pro vás můžu udělat, kluci?“ zeptala jsem se a hodila kabelku na linku. „Dnes večer někam jdu.“

Jerome mě pozoroval přimhouřenýma očima. „Chci, abys mi pověděla o Duaneovi.“

„Cože? Už jsem ti to řekla. Je to pitomec.“

„Proto jsi ho dala zabít?“

„Já... Co?“

Strnula jsem při probírání kredence a otočila se k těm dvěma. Tak napůl jsem čekala, že to má být vtip. Oba se na mě ale dívali s naprostou vážností.

„Zabít? Jak... jak se to dělá?“

„To mi pověz ty, Georgie.“

Zamrkala jsem, když jsem si uvědomila, kam tím míří. „Obviňuješ mě, že jsem zabila Duanea? Počkej... To je přece hloupost. Duane není mrtvý. Nemůže umřít.“

Jerome začal přecházet sem a tam a jeho hlas zněl až přehnaně všedně. „Ujišťuju tě, že je dočista mrtvý. Našli jsme ho ráno, těsně před svítáním.“

„No a co? Umřel na sluneční paprsky?“ To byl jediný způsob, o němž jsem kdy slyšela, jak může vampýr zemřít.

„Ne. Umřel proto, že mu někdo vrazil kůl do srdce.“

„Aha.“

„Georgino, tak řekneš mi, koho jsi přemluvila, aby to udělal?“

„Nikoho jsem nepřemluvila! Ani nevím... Nechápu, o co tady jde. Duane nemůže být mrtvý.“

„V noci jsi mi přiznala, že jste se pohádali.“

„Ano...“

„A vyhrožovalas mu.“

„Jo, ale z legrace...“

„Myslím, že mi řekl, žes mu pověděla, aby se k tobě už nikdy nepřibližoval.“

„Byla jsem naštvaná! Děsil mě. Tohle je šílené. Navíc *Duane nemůže být mrtvý.*“

To byla jediná přičetná myšlenka, na kterou jsem se upínala, a tak jsem to opakovala pořád dokola. Nesmrtelní jsou už podle významu toho slova nesmrtelní. Tečka.

„Ty nevíš nic o vampýrech?“ dotázal se zvědavě arcidémon.

„Jako že nemůžou umřít?“

Carterovy šedé oči zajiskřily pobavením. Jeromovi to tak zábavné nepřipadalo.

„Ptám se tě naposled, Georgino. Dala jsi Duanea zabít, nebo ne? Jenom mi odpověz na otázku. Ano, nebo ne?“

„Ne,“ odpověděla jsem zpříma.

Jerome pohlédl na Cartera. Anděl si mě prohlížel, až mu spadly do obličeje jeho dlouhé blond vlasy. Vtom mi došlo, proč tady Carter je. Andělé vždycky poznají, jestli někdo lže, nebo říká pravdu. Nakonec na Jeroma stroze kývl.

„Jsem ráda, že jsem prošla testem,“ zabrblala jsem.

Oni už mi ale nevěnovali pozornost.

„No,“ poznamenal pochmurně Jerome, „asi tušíme, co to znamená. Nevíme to sice jistě...“

„Já ano.“ Carter na něj významně pohlédl a nastalo několik vteřin ticha. Vždycky jsem ty dva podezírala, že spolu v takových chvílích komunikují telepaticky. To my níže postavení nesmrtelní bez pomoci neumíme.

„Takže Duane je opravdu mrtvý?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ přitakal Jerome. Právě si vzpomněl, že jsem tam taky. „Velice mrtvý.“

„Tak kdo ho zabil? Když jsme se tedy shodli, že jsem to nebyla já.“

Ti dva se na sebe podívali a pokrčili rameny. Ani jeden z nich neodpověděl. Carter vytáhl balíček cigaret a jednu si zapálil. Bože, jak to nesnáším.

Jerome nakonec řekl: „Lovec vampýrů.“

Vykulila jsem oči. „Vážně? Jako ta holka Buffy v televizi?“

„Ne tak docela.“

„Kampak dneska večer jdeš?“ dotázal se Carter vlídně.

„Na autogramiádu Setha Mortensena. A nesnaž se odvést řeč jinam. Chci se něco dozvědět o tom lovcu vampýrů.“

„Vyspíš se s ním?“

„Co-cože?“ Na okamžik jsem myslela, že se mě anděl ptá na lovce vampýrů. „Ty myslíš se Sethem Mortensenem?“

Carter vydechl oblak kouře. „Jistě. Kdybych já byl sukuba posedlá smrtelným spisovatelem, udělal bych to. Copak netoužíš mít víc celebrit?“

„Máme celebrit dost,“ zahučel tiše Jerome.

Vyspat se se Sethem Mortensenem? Bože! To byl ten největší nesmysl, o jakém jsem kdy slyšela. Hrozná představa. Kdybych absorbovala jeho životní sílu, těžko říct, jak dlouho by trvalo, než by pak vydal další knihu.

„Ne! Jistěže ne.“

„Tak co teda uděláš, aby si tě všiml?“

„Aby si mě všiml?“

„Jistě. Ten chlap se pravděpodobně denně setkává se zástupy svých fanoušků. Nechceš nějakým způsobem vybočit z řady?“

Překvapilo mě to. Vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Měla jsem snad? Kvůli mé netečné povaze je pro mě v téhle době těžké nacházet potěšení. Knihy Setha Mortensena pro mě představují jeden z mála úniků. Měla bych mu to říct a pokusit se spojit se svým oblíbeným spisovatelem? Zrovna dneska jsem se posmívala jeho fanouškům. Mám se snad stát jedním z nich?

„No..., Paige mu nejspíš představí všechny zaměstnance v soukromí. Tam pro mě nebude problém vybočit z řady.“

„Ano, samozřejmě.“ Carter odhodil nedopalek do mého dřezu. „Jsem si jistý, že nikdy neměl příležitost seznámit se s vedoucím knihkupectví.“

Otevřela jsem ústa na protest, ale Jerome mě umlčel. „To stačí.“ Obdaril Cartera dalším ze svých významných pohledů. „Musíme už jít.“

„Počkej chvílku!“ Carterovi se nakonec přece jen povedlo mě vykolejit a odvést mě od tématu. Nemohla jsem tomu uvěřit. „Chci vědět víc o tom lovcí vampýrů.“

„Jediné, co musíš vědět, je, že si máš dávat pozor, Georgie. Moc velký pozor. A nedělám si legraci.“

Polkla jsem, když jsem slyšela pevný démonův hlas. „Ale já přece nejsem vampýr.“

„To je jedno. Tihle lovci někdy vampýry sledují a doufají, že objeví další. Mohli by si tě s nimi splést. Kdyby něco, tak se schovej. Nebuď nikde sama. Drž se ve společnosti ostatních – ať už smrtelných nebo nesmrtelných, na tom nezáleží. Možná bys při tom mohla pokračovat ve svých laskavostech pro Hughu a získávat další duše, když už jsi v tom.“

Obrátila jsem oči v sloup a ti dva se vydali ke dveřím.

„Myslím to vážně. Buď opatrná. Nedávej o sobě moc vědět. Nezapleť se do toho,“ zdůraznil Jerome.

„A pozdravuj ode mě Setha Mortensena,“ dodal Carter a mrkl na mě.

Oba odešli a tiše za sebou zavřeli dveře. To byla vážně jen formalita, protože se klidně mohli teleportovat. Nebo mi vyhodit dveře do vzduchu.

Otočila jsem se k Aubrey. Všechno to, co se tu událo, pozorovala z pohovky a divoce mrskala ocasem.

„Tak,“ oznámila jsem jí a přemýšlela. „Jak tomu všemu mám rozumět?“

Opravdu je Duane mrtvý? Byl to bastard a v noci jsem se na něj pěkně naštvála a vyhrožovala mu, ale nikdy jsem nechtěla, aby umřel. A co ta záležitost s lovcem vampýrů? Proč bych si měla dávat pozor, když...

„Sakra!“

Pohled mi zabloudil na hodiny na mikrovlnce. Chladně mě informovaly, že se musím vrátit do knihkupectví, a to hned. Vyhnala jsem si Duanea z hlavy, rozběhla se do ložnice a zadívala se na svůj odraz v zrcadle. Aubrey mě následovala o něco pomaleji.

Co si mám vzít na sebe? Mohla bych si nechat to, co mám na sobě teď. Kombinace khaki svetru a kalhot vypadá ctnostně a skromně, ale ta barva trochu splývá s mými světle hnědými vlasy. Tohle je oblečení jako pro knihovnici. Chci vypadat skromně? Možná. Jak jsem řekla Carterovi, nechci udělat nic, co by mohlo v mém nejoblíbenějším spisovateli na světě vznítit romantický zájem.

Ale stejně...

Vzpomněla jsem si, co mi anděl řekl o tom, jestli si mě spisovatel všimne. Nechci být jen další tvář v davu obdivovatelů Setha Mortensena. Tohle je poslední zastávka na jeho nejnovějším turné. Za minulý měsíc bezpochyby viděl tisíce svých fanoušků, kteří se mu už v paměti slili v jednolitou masu nezřetelných obličejů pokládajících stupidní dotazy. Tomu muži v kavárně jsem radila, aby přišel s nějakou inovací v otázkách. A já měla v úmyslu přijít s inovací svého vzhledu.

O pět minut později už jsem zase stála před zrcadlem, ale tentokrát v tmavofialovém obepnutém hedvábném tílku a šifónové sukni s květovaným potiskem. Sukně mi zakrývala skoro celá stehna, a když jsem se otočila, krásně se kolem mě zatočila. To by bylo dobré oblečení na tanec. Obula jsem si hnědé páskové boty na podpatku a pohlédla na Aubrey, jestli mi to schvaluje.

„Tak co myslíš? Není to moc sexy?“

Začala si olizovat ocas.